

BORIS "KUKIS" KUKAŇ

DEFEKT
na DUŠI

DEFEKT na DUŠI

BORIS „KUKIS“ KUKAŇ

POĎAKOVANIE

Ďakujem pekne svojej rodine, ktorá ma podporuje psychicky i materiálne. Mamine, že sa napriek zlej minulosti na mňa nevykašlala a stará sa o mňa. Maminmu manželovi, Vladkovi, že mi nahradil otca, ktorý na mňa kašle... Babičke, ktorá mi pomáha, ktorá ma rozmaznáva, ktorá ma zahŕňa láskou. Sestre, Dominike, ktorá si so mnou tiež prežila peklo, no veľmi sa ľúbime a hoci sa často nestretávame, viem, že keby sa čokoľvek stalo, pomôže mi. Nevlastným starým rodičom i celej rodine z babičkinej strany tiež ďakujem. Kamarátom, ktorých som mal veľa, no takých ozajstných, čo ostali pri mne po tom všetkom zlom, je málo, a preto sa teším na každé stretnutie s Vami. Nakoniec novým známym, ktorí postupne objavujú rozbité črepiny môjho života na drogách, kvôli ktorým som ochorel, píšem jedno veľké ďakujem. Nezabúdam ani na pani Lydku, čo mi opäť raz pomohla a nahradila domov medzi abstinujúcimi závislými, ktorí ďakujú za každý prežitý triezvy deň...

VENOVANIE

Táto kniha je venovaná všetkým ľuďom, no pochopia ju najmä tí, čo drogy vyskúšali, alebo sa nechali nimi aj ovládnuť. Rovnako je kniha pre všetkých zdravých alebo chorých ľudí, pretože sa niekedy stáva, že aj zdravý ochorie, prípadne chorý vyzdravie. Občas sa zdraví ľudia chovajú horšie ako tí chorí. Schizofrénia je choroba duše a ľudia s týmto postihnutím sa často správajú, napriek svojmu handicapu lepšie ako ich okolie plné zdravých kamarátov.

OBSAH

Schizofrénia	-	-	-	-	-	7
Mudokon	-	-	-	-	-	9
Ostreľovač	-	-	-	-	-	13
Pán Gustáv	-	-	-	-	-	17
Zakázané ovocie	-	-	-	-	-	23
Pár šlukov 1. časť	-	-	-	-	-	27
Tichý autista	-	-	-	-	-	31
Sprostá civilizácia	-	-	-	-	-	37
Strach a paranoja	-	-	-	-	-	41
Pozor na vodu	-	-	-	-	-	47
Igor Danmeres	-	-	-	-	-	49
Ťažká depresia	-	-	-	-	-	53
Pár šlukov 2. časť	-	-	-	-	-	57
Veľký chlap	-	-	-	-	-	63
Potetovaný	-	-	-	-	-	67
Zrnká odvahy	-	-	-	-	-	75
Rana osudu	-	-	-	-	-	77
Posilňovačka	-	-	-	-	-	81
Pár šlukov 3. časť	-	-	-	-	-	87
Diabol je ready	-	-	-	-	-	91
Zázračná moc	-	-	-	-	-	95
Arabela inak	-	-	-	-	-	101
Pomoc chorým	-	-	-	-	-	105
Psychiatrisch	-	-	-	-	-	111
Zmysel pre detail	-	-	-	-	-	113
Pár šlukov 4. časť	-	-	-	-	-	117
Resocializácia	-	-	-	-	-	123
Emócie útočia	-	-	-	-	-	127
Defekt na duši	-	-	-	-	-	133
Výlet do minulosti	-	-	-	-	-	141
Žena môjho života	-	-	-	-	-	147
Pár šlukov 5. časť	-	-	-	-	-	149
Spisovateľ	-	-	-	-	-	156
Blázon	-	-	-	-	-	159
Holandsko	-	-	-	-	-	161
Gangster	-	-	-	-	-	163
Elektrina	-	-	-	-	-	165
Nový začiatok	-	-	-	-	-	167

*„Tento život je spôsob, ten dlho hľadaný spôsob k nepochopiteľnému, ktoré voláme božské. Neexistuje žiadny iný spôsob, lebo všetky ostatné spôsoby sú zlými cestami. Našiel som správnu cestu, dovedla ma k tebe, k mojej duši.
Vrátil som sa zmierený a vyčistený.“*

Carl Gustav Jung

SCHIZOFRÉNIA

Schizofrénia nie je v žiadnom prípade rozdvojená osobnosť, ako si ľudia najčastejšie myslia. Mýlia si ju s bipolárnou poruchou. Schizofrénia je vážne duševné ochorenie, ktoré má na svedomí poškodený mozog chorého. Prenášače mozgových vzruchov - neuróny pracujú na viac percent, ako by normálne mali a dotýčný tak pociťuje vnemy, ktoré neexistujú. Môžu to byť zvuky, šepot, hlasy, halucinácie, bludy, paranoje a strach z niečoho nového. Schizofrénia postihuje jedno percento obyvateľstva na celej planéte, z toho vyplýva, že na Slovensku je chorých približne päťdesiat tisíc ľudí. Podobne, ako má každý v sebe rakovinu, ktorá čaká, kým ju niečo spustí, rovnako sa môže spustiť schizofrénia u každého človeka. Ide o spúšťacie mechanizmy, ktoré nie sú preskúmané. Môže to byť stres, šikana, dlhodobé trápenie alebo nespavosť, a samozrejme drogy, ktoré ako spúšťáče tejto duševnej choroby sú potvrdené. Najčastejšie to je marihuana s pervitínom a tiež halucinogény. Drogy vyvolávajú najprv „len“ toxickú psychózu, ktorá keď trvá dlhšiu dobu, zasiahne mozog a trvale ho poškodí. Zistené boli i prípady prepuknutia tejto choroby u závislých na alkohole. Hovorí sa tiež, že schizofrénia je choroba múdrych ľudí, lebo mozog funguje efektívnejšie. Schizofrenik totiž vníma všetko, aj to, čo by nemal, čo mu škodí. Táto choroba postihuje, bohužiaľ, ľudí v najproduktívnejšom veku, od dvadsať do tridsať rokov. Výnimkou nebýva ani psychóza v období adolescencie. Vtedy je ťažšie diagnostikovať ju, lebo v puberte bývajú časté zmeny nálad a mladý organizmus reaguje aj premenlivo na záťažové situácie. Skoré podchytenie choroby má však lepšie vyhliadky do budúcnosti. Neliečená schizofrénia býva u niektorých ľudí celé roky. Chorý sa sťažuje na nepokoj či nespavosť, pričom sa uzavrie do seba, lebo svet pre neho nadobudne zlovestný význam. Pomoc nevyhľadá on sám, lebo nevie identifikovať varovné príznaky. Väčšinou si to všimne až neskôr jeho rodina či priatelia. Vtedy je už, väčšinou, pokročilé štádium psychózy.

Schizofrenik nie je menejcenným človekom a ľudia sa ho nemusia báť. Niektorí si môžu za chorobu aj sami, keď skúšajú návykové látky ako napríklad ja, ale väčšinou ju dostanú ľudia, ktorí sa preceňujú a stále ženu všetko do krajností. Schizofrenici potrebujú pomoc od okolia a hlavne od svojich príbuzných. Niekedy sa však stane, že v období psychózy alebo aj počas relapsu, majú strach z vlastných členov rodiny aj vo vlastnom dome. Napriek medikamentom sú pod tlakom stresových situácií. Človek chorý na schizofréniu nevyhľadáva veľký počet ľudí na jednom mieste a vyhýba sa i rôznym kultúrnym zážitkom. Schizofrenik musí mať vlastnú rutinu, presný režim naplánovaný dopredu podľa hodín, dní a mesiacov. Najdôležitejším je pravidelný spánok a odpočinok aj cez deň. Preto býva drvivá väčšina ľudí chorých na schizofréniu na plnom invalidnom dôchodku. Chorí nezvládajú

pracovať osem hodín a viac, prípadne robiť na zmeny alebo ťahať nočné. Niektorí nezvládnu ani základnú starostlivosť o seba samého. Majú potom problémy s dodržaním hygieny či s prípravou jedla. Potenciál poškodenia ľudí so schizofréniou býva rôzny. No nemali by zostávať dlhšiu dobu sami. Rodina zohráva hlavnú rolu pri zaradení schizofrenika do spoločnosti. Pre týchto ľudí existujú aj rôzne občianske združenia alebo chránené dielne. Je dobré, keď sa chorý stretáva s podobne chorými, pretože si môžu i vymeniť cenné informácie ohľadom liečby. Na každého vplyvajú lieky inakšie a dnes máme mnoho antipsychotík a neuroleptík, ktoré sú podávané injekčne alebo perorálne. Pacienti sú niekedy aj nedisciplinovaní a lieky neužívajú. Relaps, ktorý môže nastať, obnoví určité psychotické prejavy a chorý uviazne mimo reality. Uzavrie sa do seba a žije vo vlastnom nereálnom svete ako autista.

Dušeвне chorí ľudia so schizofréniou majú pozmenené reagovanie v záťažových životných situáciách. Okolo ich života je značná stigma, pre ktorú sa im vyhýbajú ostatní alebo si z nich robia zábavu. No keď sa aj táto vážna choroba podchyť v začiatku, výsledky sú priaznivejšie a spoločensky únosnejšie. Veď cieľom spoločnosti je opätovné zaradenie aj schizofrenikov do bežného života. S menšími obmedzeniami sa to dá zvládnuť. Často majú títo chorí ľudia zmysel pre poriadok a spravodlivosť. Bývajú tiež vzorovým príkladom pre druhých, ak sa podarí u nich dosiahnuť remisiu. Psychóza sa niekedy nemusí prejavovať do konca ich života. Niektorí sa líšia od zdravých iba držaním preukazu ZŤP a niektorí sú zavretí v blázcinoch. Socializácia schizofrenikov je veľmi relatívna. Niektorí dokážu dobre fungovať aj sami, kým iní potrebujú opatrovateľov. Preto sú niektorí umiestnení aj v domoch sociálnych služieb alebo iných zariadeniach. Časom sú paranoidní, a keď sa dostanú na „slobodu“, môžu byť terčom kriminálnikov alebo sa sami stanú kriminálnikmi. Schizofrenici, ktorí dostali chorobu z drog alebo z alkoholu, majú k tomu blízko. Samozrejme, že všetky návykové látky zhoršujú stav chorého, no potom sa tu mieša problém so závislosťou, lebo schizofrenik, ktorý v minulosti pil alkohol alebo bral drogy, bol donútený kvôli liečbe abstínovať. Zmiešané diagnózy schizofrénia (F20) s alkoholizmom (F10) prípadne aj s drogovou závislosťou (F19) pôsobia súčasne. Aby nastala u chorého trvalá remisia, podmienkou je úplná abstinencia od návykových látok. Takýto zložitý prípad si vyžaduje ambulantnú alebo ústavnú liečbu, prípadne pobyt v resocializačnom zariadení. Schizofrenici, ktorí nepili, si občas môžu dať jeden pohárik. O to sa snažím aj ja. Zabudnúť na závislosť a žiť ako zdravý. V tejto knihe si miestami protirečím alebo tvrdím možno smiešne veci, no moja hlava je chorá, a preto ma berte s patričnou rezervou. Mám veľa voľného času a písanie ma baví. Rád dávam myšlienky na papier a možno tým pomôžem ostatným. Odhalím tu pred vami znova svoju dušu. Prvá kniha bola o drogovom živote, táto kniha je o živote so schizofréniou...

MUDOKON

Poznáte starú počítačovú hru Abe Oddyssee? Alebo Abe´s Exodus? Ak áno, ak si to ešte pamätáte, nemusím vysvetľovať, kto sú to tí mudokoni. Mimochodom, teraz vyšla nová verzia 3D tejto fantastickej, nadčasovej hry. Bola tam akcia, pri ktorej bolo potrebné neraz použiť i logiku, úlohy, ktoré čakali na hráča, boli doplnené rôznymi videami a samozrejme, bola tam aj možnosť voľby, či sa stať kladnou postavou alebo negatívnou, od čoho sa rozvíjal dej príbehu. V tejto hre bolo veľa mimozemských postáv, otrokov, ktorých ste mali alebo nemuseli zachrániť pred ich predátormi a otrokármi. Zelený mudokon s menom Abe, bol hlavná postava príbehu, ktorou riadite celú hru. Bol to smiešny mimozemšťan s holou lebkou, ktorá mala vzadu vlny uchytané gumičkou v copíku. Celý bol nahý, okrem bedrovej zástery, ktorá mu zakrývala intímne partie. Mal iba tri prsty a zašité ústa. Taktó teda vyzerali všetci mudokoni. Ale ten náš hlavný vzbúrelec, ktorého poslaním bolo oslobodiť ostatných otrokov, mal jednu zvláštnu schopnosť. Bola to sila akéhosi prevetľovania. Ním ste sa mohli zmocniť jeho nepriateľov, ak nebolo na blízku červené oko brániace tejto jedinečnej schopnosti. Vtedy dostal Abe ranu elektrickým prúdom. Nebojte sa, nezomrel, mohli ste v hre pokračovať i ďalej. No tam, kde tieto senzory neboli, ste sa mohli prevteliť do tela, napríklad sliga. Ten mal gulomet, ktorým ste mohli zabíjať otrokov či otrokárov. Hra zobrazovala príbeh mudokonov, ktorí boli lovení v lesoch a nútení ťažko pracovať. Okrem toho z nich vyrábali rôzne výrobky a pivo. Všetkému vládli tzv. glukoni, mimozemšťania v oblekoch a bez rúk, ktorí pomocou sligov riadili a týrali zelených mudokonov. Samozrejme aj v lese boli prirodzení nepriatelia, rôzne mimozemské šelmy a predátori, ktorí vám kazili rýchly prechod hrou. Ale veď o to tvorcom išlo. Skomplikovať nám príbeh vyvoleného záchrancu, ktorí bojoval za slobodu svojho druhu. Takže už hádam viete, čo je ten mudokon zač. Účinkoval inak aj v jednom klípe...

Čo to má spoločné so mnou? Čudovali by ste sa, no je toho mnoho, a keď sa zamyslím, ako ovplyvnila táto hra môj život, je to až neuveriteľné. Hneď, ako som sa dozvedel o tejto hre, úplnou náhodou, pravdaze, prešiel som ju, obidve časti dokopy. Keď som ešte nemal počítač, drtil som ju stále u kamaráta a presne v roku 2000 nám dedo kúpil prvý počítač, tak som ju, samozrejme, hral aj doma. Zhodou okolností to bol vtedy veľký boom a tú hru poznali skoro všetci moji kamaráti a spolužiaci. Veľakrát sme sa o nej rozprávali a radili si, ako ju správne hrať, kde sú tajné chodby a miestnosti, kreslili sme si komixy podľa nej a nakoniec prišlo obdobie, kedy sme začali tú hru napodobňovať vo voľnom čase. Jedným slovom, začali sme sa hrávať na mudokonov. Nevie, koľko rokov som vtedy mal, ale myslím si, že aj to zohralo úlohu pri mojom neskoršom ochorení na paranoidnú schizofréniu...

Začalo to tak nevinne. Robili sme si najprv srandu z mudokonov. Napríklad, počas letnej brigády sme po sebe kričali, že rýchlo treba makat', lebo prídu sligovia a budú nás mlátiť. Robíme síce pre glukonov, ale tajne v maskách, aby nás neodhalili. Okolo našej stavby pobejú v skupinkách veľkí paramiti a my proti nim bojujeme. Hádzali sme po nich granáty a keď sme zabili nejakých sligov, použili sme aj ich gulomety. Jednoducho, kopec srandy a neskutočné výplody detskej fantázie. Je až neveriteľné, ako môže ovplyvniť nevinná hra malé deti. Teda malé, no myslím skôr pred pubertou. Aspoň nás nelákali sprostosti, ako lupou páliť mravce, ničiť osie hniezda či chytať cudzie mačky. Samozrejme, toto sme tiež občas robili, rovnako ako športy. Hrali sme futbal, basketbal, hádzanú, vybíjanú a v zime aj hokej. Zlo sme nepoznali a starších pubertákov sme ignorovali. Tí na nás vykrikovali, že sme exoti. Hlavne na mňa. To preto, lebo som prestal byť len človekom...

Abe sa prevetľoval do jeho nepriateľov, do iných mimozemšťanov. No a keď bol taký obľúbený medzi mojimi kamarátmi, rozhodol som sa, že ja sa prevetľem do neho. Pripravili sme špeciálnu ceremóniu a so súhlasom ostatných som to skúsil. A podarilo sa! Bol som Abe, zelený mudokon. Síce som vyzeral rovnako, no kopíroval som pohybmi, myslením, činmi a rečou obľúbenú postavu z počítačovej hry. Tým pádom môj život vonku na ulici dostal celkom iný zmysel. Bol som najobľúbenejším v kolektíve a každý sa ma snažil vychovávať, aj so mnou komunikovať, ako inak, než v anglickom jazyku. Prevtenie bol môj nápad, ja som to vymyslel a zabralo to. Medzi kamarátmi som bol najstarší a bol som im príkladom. Nepriamo som ich tak učil po anglicky a skúšal som ich reakcie na rôzne podnety. Vlastne som ich pozoroval. Vymýšľal som úlohy, ktoré keď zvládli, zvíťazili sami nad sebou a radovali sa z toho. Niekedy som nechal, aby ma v boji premohol aj slabší, alebo som zariadil, aby ten najmladší zvládol moju lekciu ako prvý. Takto sme sa hrali dlhé roky. Museli ma vychovávať ako domáce zvieratko, ako to trápne japonské tamagotchi. Vždy, keď sme šli von, hneď som sa prevetľil na mudokona. Tak som rozprával anglicky a nejaké frázy slovenské som aj naschvál skomolil, aby to vyzeralo, že som ozaj z inej planéty. Starí rodičia si mysleli, že sa hráme na muflónov. Necháпали tomu. Ale akoby aj mohli? Neskôr som bol už permanentne mudokon a tak, ako vyvolený, mohol som sa prevetľovať aj do jeho nepriateľov. Predtým sme sa vyhýbali otrokárom a guľkám z ich gulometov, teraz som ich hral ja. Kreativita v tele Abeho sa vyminula a tak som sa stal zlým. Bojovali sme spolu s palicami a päťami, no ja, ako najstarší, som logicky, často pri súboji jeden na jedného vyhral. Preto som vždy bojoval opatrne, aby som nikomu nespôsobil zranenie, no občas som sa nechal uniesť, načo doplatili tí slabší. Ale to ich práve vždy zocelilo. Lebo keby vyhrali stále, nebolo by to originálne. Musel som si zachovať aj prirodzenú autoritu. No väčšinou bolo všetko v rámci našej hry.

Mudokonmi sme boli posadnutí. Všetci v našej partii. Keď sme išli trebárs na kúpalisko alebo do lesa či na nejaký výlet, hrali sme sa na zelené kreatúry. No a potom neskôr som hral viac mudokonov naraz. Moja sestra mala asi desať adoptovaných detí. Samozrejme len v jej predstave v rámci hry. Tak som ich parodoval. Aj to boli mimozemšťania. Chcel som totiž aj jej vyjsť v ústrety. Lebo keď sme sa občas hrali bez nej, bola smutná a tiež žalovala mame, aké veci sme porobili vonku na ulici. Lebo niekedy to bolo aj riskantné. Vlámali sme sa do opusteného domu, alebo sme prakom strelili do mačky a naháňal nás jej majiteľ, prípadne sme týrali pasúce sa kravy na lúke v neďalekej dedine. Ja som sa nechcel hrať s mladšou sestrou, no ona bola pyšná, že má staršieho brata. Tak ona opatrovala všetkých zelenáčov.

Neskôr prišla iná mánia. Z ďalekého východu, presne z Japonska. Viete, na čo myslím? Pokémoni. Tých určite poznáte. Možno ste to aj vy pozerávali. No my sme sa na to aj hrávali. Neskôr som pochopil, prečo to tam potom zakázali. Menili sme sa na kreslené zvieratká, ak sa tie blbosti tak dajú nazvať a zápasili sme navzájom. Niekedy sme to trochu prehnali. Domov sme chodili s modrinami. Ale občas to bolo aj kvôli nezhodám na ulici. Druhá partia nemala čo robiť, nemala takú predstavivosť ako my, tak nám robili zle. Nadávali, kričali, vysmievali sa nám, niekedy sme sa pobili. Koľkokrát to boli blbé spory o preliezačky či nejaké vymyslené teritórium, kto sa kde môže hrať. Viete, kedy som sa skamarátil aj s takýmito ľuďmi? Neskôr, keď som začal brať drogy. Totiž, oni nikdy nemali bohatú fantáziu, iba postávali, debatovali, fajčili a pili. My sme boli večné deti. Neskôr mi to šlo na nervy, že si každý o mne myslel, aký som detský a chcel som rýchlo z detstva prejsť hneď do dospelosti. Vtedy som siahol po cigaretách a aj po alkohole. Hanbil som sa, aký som bol infantilný, pred spolužiakmi som sa chcel vyšvihnúť, a tak som si sám kúpil prvé cigarety a ukradol som si prvú fľašu vodky. Neskôr prišla na scénu marihuana a pervitín a všetky tie drogy, čo som podrobne písal v mojej prvej knihe, vydanej vďaka Ing. Baričákovi. Stále mi hovoria ľudia, čo ma poznali za mlada, aký som bol výborný žiak, akú som mal fantáziu a kreativitu, aký som mohol byť výskumník, bádateľ. Starý sused sa smial, že zo mňa bude raz prezident, keby máme monarchiu ako v Anglicku, bol by zo mňa isto kráľ... Veď som aj pomenovaný podľa ruského cára, ale iné som chcel povedať. Nemyslím si, že môj život je treba brať ako tragédiu. Viem, že by som dnes nebol tým, kým som a nerobil by som dnes to, čo robím, ale asi to tak malo byť. Osudu nikto neunikne. Keby nezačnem s drogami, možno by som začal piť a prišiel by som o všetko, ak by som teda bol na poste vysoko zarábajúceho úradníka. Alebo by som čas trávil niekde v národnom parku ako ochranca prírody, lebo taký odbor som sa pôvodne rozhodol študovať. No z tej samoty by mi tiež pekne šibalo. Ja osobne si myslím, že tá paranoidná schizofrénia by si na mňa tiež počkala.

Možno už tušíte, prečo som vám odhalil niektoré udalosti z môjho detstva. Áno, myslím si, že som mal ku schíze určité predpoklady. Hovorí sa, že je to dedičná choroba, ale u nás ju nikto nemal. Z matkinej strany som si istý a z otcovej neviem. Aj očné vadu som zdedil asi po jeho starej mame. Už som mu odpustil a žije sa mi dobre bez neho. Otec pravdepodobne ešte nevie, že som sa dal na písanie kníh, ale jeho reakcia ma aj tak netrápi. Lebo keď som vyhrával olympiády, neprejavil žiadne nadšenie, žiadnu radosť, ani mi nezagratuloval k víťazstvu. Ale, ako tu píšem, nehnevám sa naňho, je mi ukradnutý. Nech sa stará o svoju novú rodinu. Ja mám už iného otca. Síce je nevlastný, ale ku mne sa správa lepšie ako biologický. Otčimova rodina mi tiež pomáha a fandí. Proste ma majú všetci radi! Preto žijem život šťastný.

Vrátim sa ale do deja. Nech máme už za sebou túto kapitolu. Nikdy som sa necítil dobre vo svojom tele, vo svojej koži. Nikdy som nechcel byť sám sebou, vždy som sa na niečo hral. Neviem, prečo to tak bolo, ale proste, bol som nespokojný. Možno aj kvôli tým očiam. Okuliare som nosil doma a v škole, ale vonku som býval bez nich. Hanbil som sa za ne. Keď som šiel von, nastal pre mňa iný svet. Ako keby sa normálny syn, vnuk a žiak, zrazu premenil na zeleného tvora, ktorý svet pozoruje a vníma svojimi zmyslami. Neskôr som začal fajčiť tú zelenú rastlinu, aby som zmenil svoje vnímanie. Pijatika a fajčivo ma zmenili. Hovorí sa, že marihuana je vstupnou bránou k tvrdým drogám a ja to môžem iba potvrdiť. Teda v mojom prípade to tak aj bolo, ale poznám kopu známych, ktorí iba hulia ganju a tvrdé nedávajú. Alkohol skúsi každý, lebo je legálny, no pre tých, ktorým nevyhovuje, dajú si jointa. A niekto si dá čiaru pervitínu alebo pekne inzulínkou silné opiáty. Koľko je medzi nami narkomanov? O niektorých ani neviete. A koľko je tu alkoholikov? Tiež o všetkých neviete. Niektorí to dokážu roky tajiť a pokiaľ nie sú zachytení na psychiatriách alebo na liečeniach či v resocializačných zariadeniach, nikdy sa o nich ani nedozviete. A komu z toho úplne prešlo?

Ja sa nehanbím, ja si to priznám. Ale tak, ako som písal v predošlej kapitole, choroba, akou je schizofrénia, vzniká z rôznych príčin. Moja bujná fantázia spolu s omamnými látkami zapríčinila tú poruchu mozgu. Prirátajte ešte celkové vypätie z neznámej krajiny, kde som bol na všetko sám, musel som fungovať na dvesto percent, aby som prežil, musel som súhlasiť a robiť to, čo sa mi niekedy protivilo a stále som bol mimo. Nakoniec narodeninový trip, jeho trojitá dávka na cintoríne, kde som robil rituály pre Satana, proste, hotová pohroma. V mojom prípade som však vďaka schizofrénii skoncoval s drogami a začal žiť nový život. Síce život chorého, ale aspoň som doma. Tu ma majú radi, tu je moje miesto a verím, že to tak malo byť. Hovorí sa o mne na ulici, že som mamičkin maznáčik, že mám vraj postihnutý mozog. Ale kto šíri tieto reči? Myslím, že to sú narkomani, ktorí majú popretfhané rodinné väzby a závidia mi. Keď si myslíte, že som postihnutý, je mi to fuk.

OSTREĽOVÁČ

Pri hre na mudokonov som menil svoju osobnosť. Borisom, čiže ja, som bol doma pekne s okuliarmi, a keď som sa prevtelil do mimozemšťana, okuliare som zložil. Bolo to aj kvôli bezpečnosti, lebo ako malý frkan, som dost' okuliarov zničil. Nebolo to len bitkami, veď som odjakživa pacifistom, ale pri našich hrách došlo niekedy aj k úrazu. Napríklad pri rugby si jeden kamarát zlomil ruku. Ja som sa akože prevtelil do sliga, hral som agresívne a doplatil na to môj kamarát. Keď sme stavali bunker na strome a pribíjali sme dosky kladivom, ten istý kamarát dostal riadnu šupu do zubov, lebo sa postavil akurát za toho, ktorý pribíjal klince. Bol proste v zlom čase na zlom mieste. Ale bola to chyba oboch, lebo ten, ktorý pribíjal dosky, sa nepozrel za seba a ten, ktorý za ním stál, sa pozeral zas inde. Zachránil ho porcelán.

Kamaráti si neskôr mysleli, že mám okuliare na čítanie, respektíve v škole na učenie. Chápete ma, ja som každému nevysvetľoval, že mi oko utekalo. No ako som rástol, stále som vydržal bez okuliarov pozerat' rovno dlhšie. Okuliare boli akousi nabíjačkou, keď som ich mal celé vyučovanie dopoludnia na očiach, zvyšok dňa som sa aj bez nich díval na svet normálne a nikto moju vadu nespozoroval. No cez víkend, keď som bol na ulici už od rána, k večeru to bolo poznat'. Nestihlo sa moje ľavé oko dostatočne nabiť. Mojmým najlepším kamarátom to nevadilo, poznali ma a brali ma jednoducho takého, akým som bol. No pred novými part'ákmi a dievčatami som sa dost' hanbil. Ale keď som si hrkol, bolo mi to jedno. Niektorí si i robili posmešky zo mňa, ale aspoň som tak ľahko zistil, kto z nových kamarátov bude naozaj mojmým priateľom. Lebo ja sa predsa zmeniť nemôžem, svojmu ľavému oku nerozkážem. Preto, keď sme bývali dlhšie vonku, myslím až do polnoci, ja som nemal nijaké komplexy, lebo bola tma. Keď sme šli niekam do podniku na ďalšie čapáky či poldecáky, tak som jednoducho žmúril a díval sa okolo seba len pravým okom. Ostatní už len so smiechom vysvetľovali, že ja som tak mimo, že ledva vidím. Vlastne to bola i pravda. Pár kamarátom, ktorí to prehnali s bielym alebo zeleným, sa niekedy oči tak skrížili, že vyzerali ako ja. Nebol som až tak mimo, ako som vyzeral. Každý si myslel, že mám už dost', ale ja som necítil svoj strop. A tak som všetkých šokoval, keď som si ešte načapoval ďalšie pochúťky. Vraj to nemám preháňať, ale ja som bol nie tak mimo ako oni. Ja som iba vyzeral tragicky, ale moje telo túžilo ešte viac toho vypit' a vyfajčiť'. No a ráno, po párty, po riadnej rozbíjačke, sme miesto vody pili ešte vodku. To je jediné, čo vás naštartuje. Klin klinom vyraziť, či ťahať šnúru opojenia. Buď alkoholické drinky alebo marihuanové šluky, nič iné nepomáhalo. Kávu som vtedy tak často nepil, uprednostňoval som skôr pervitín. Keď som si šnupol, strúhal som kadejaké grimasy aj na druhý deň ráno. Oko mi utekalo, ale bolo mi to jedno. Nechcel som tie trápne okuliare!

Nazvali ma sniper, čo v preklade značí ostreľovač. Moja pôvodná prezývka Kukis, ešte z detstva, zapadla prachom. Jedného času ma kamaráti zvykli volať i Cannaboris a nemusím vám hovoriť, že prečo práve tak. Moja spotreba bola taká, že čo ostatným úplne stačilo na dosiahnutie vysnívaného pocitu raja, mne bolo málo. Iba čo mi slinky tiekli, craving, odborne písané. Ja som všetky panáky exoval, husté bongá nasával do pľúc a čiary vťahoval do nosa, začali ma volať sniper, čo všetko dá na ex, čiže Snipex. Prezývka to bola kratšia ako Cannaboris, a musím priznať, že sa mi páčila. Počas dňa a najmä v noci som trochu škúľil, lebo som chodieval mimo domu i na dlhší čas a moje oko sa nemalo kde nabiť. Každý kto ma stretol, si myslel, že som zasa mimo. Vyzeral som tak, priznávam sa, ako tragéd, a keď som zahrľal divadlo, ľudia si mysleli, že mám veľa peňazí, že som bohatý, lebo celé dni byť mimo, si každý nemôže dovoliť. Rozdiel je ale piť lacné čučo a šnupať pervitín či hľútiť trávu. Osobne som mal pocit z toho bieleho, že ma zmenil aj na dlhší čas, ako iba na jednu noc. Správal som sa potom tak inakšie, tak afektovane, určite to zasiahlo i môj mozog. O toluéne radšej pomlčím. Keby som nemal vysoké IQ, dnes by som bol vygumovaný. Čas ma zmenil, život ma zmenil, drogy ma zmenili, choroba ma zmenila. Dozadu kráčať neviem.

Veľmi ďakujem mame, ktorá so mnou chodila na detskú ortoptiku, kde som po operácii s ľavým okom pravidelne cvičil. Tá námaha nakoniec predsa stála za to, a hlavne operácia v štyroch rokoch, ktorú som podstúpil. Mal som silné dioptrie, plusky, ktoré sa postupne, ako som rástol, znižovali. Ja som doma okuliare vždy poctivo nosil a neskôr sa stal zázrak, lebo moje ľavé oko je na správnom mieste! Však som čakal dlhý čas! Dnes nemám už žiadne komplexy a pocity menejcennosti. Teda pokiaľ nejdem hrať nejakú loptovú hru. Neuznávam ich, lebo nemám vyvinutú priestorovú orientáciu, a tým pádom zo mňa nikdy nebude dobrý hráč. Na športy treba binokulárne videnie, teda súhru oboch očí a tú ja nemám. Nevadí, aj tak mám iný osud! Kopu ľudí, ktorým utekalo oko, ste určite stretli na ulici. Je to handicap, ako keď narazíte na vozičkára. Kto je na tom horšie? Samozrejme, ten škul'avý, má omnoho viac možností ako ten, ktorý nemôže chodiť. Prečo niekto má rakovinu pľúc, keď nefajčí a iný fajčí ako komín, prípadne si crack naláme do fajky a žije dlhšie? Môžem sa kľudne spýtať, či je lepší kratší život plný dobrodružstva alebo dlhý nudný stereotyp? Niekto preferuje kľud a pohodu a niekto potrebuje adrenalín. Niekto je verný celý život svojej žene a niekto behá do bordelov. Tam ale lásku nenájde! Medzi nami sú však aj takí, ktorí o lásku nestoja. Človek bez lásky nemôže mať rád ani sám seba. Z takých ľudí vyrastajú len kriminálnici, vrahovia a samovražední atentátnici. Osud to vždy zariadi, podľa karmy minulého života, či sa niekto narodí bez rúk, alebo či sa k tomuto postihnutiu dostane nejakým úrazom. A to je, myslím, aj horšie ako vrodená vada. Boh nás skúša, dáva nám lekcie a učí nás viere.

Znovu som trochu odbočil od témy. Keď sa rozpíšem, chcem toho napísať čo najviac, lebo mám v hlave veľa myšlienok, a hlavne po káve mi to ide ako na pervitíne. Už ako som písal aj o schizofrénií, tie hlasy a bludy vznikajú kvôli nadmernej práci neurónov a medikáciou sa spomaľujú, aby sa tak dostali do normálu. Aj rozprávanie, aké sám vediem so sebou pri tých cigaretkách, nemajú hovorené slová, všetko sa deje tak rýchlo, myšlienka za myšlienkou a počas jednej sekundy mi prebehne hlavou aj desať. Je to veľa informácií, a keď nastane akési preťaženie, vtedy musím vypnúť rádio alebo televízor a rýchlo odísť do kľudu, preč zo spoločnosti. Aj preto chcem fajčiť naďalej, žiadne novoročné predsavzatie typu posledná cigareta na Silvestra. Mám to ako ventil, poistku pre prípad nadmerného zaťaženia informáciami, lebo ťažko by sa vysvetľovalo, že idem na chvíľku preč, len tak, pokochať sa prírodou, ktorá v meste ani nie je. Niekedy naschvál pozorujem fajčiarov a sám idem fajčiť práve vtedy, keď sa oni vracajú. Pozorujem vlastne všetko a všetkých, som ako taký ostreľovač, čo má všetkých na muške. Všimam si neuveriteľné množstvo detailov, čo niektorí ani neregistrujú, ale nevravím to nikomu, načo to budem zbytočne nafukovať. Nafukujem bubliny, ale to budem neskôr písať, len buďte trpezliví. Touto knihou chcem opísať najmä schizofréniu. Nie jej definíciu a príznaky, aké nájdete všade na internete, tu chcem poukázať život konkrétnej osoby trpiacej paranoidnou schizofréniou, čiže opísať moje prežívanie, môj život. Tá prvá kniha bola autobiografia, no zameraná na drogy, úzkoprofilová téma pre závislých. Neviem si vymýšľať príbehy imaginárnych postáv, a preto píšem v prvej osobe a vždy len o sebe. Nechcem sa povyšovať nad vás, že som nejaká celebrita, nechcem zarábať na vás, chcem pomáhať a keď ma písanie baví, tak prečo to aspoň neskúsiť? Pán Ing. Baričák mi pomohol vydať prvú knihu, ktorá bola, mimochodom, štvrtá v poradí a dúfam, pomôže aj s touto. Takže mu patrí veľké ďakujem!

Všetko sa stalo tak, ako sa malo stať a dúfam, že sa všetko aj stane tak, ako sa má stať. Osud nepozná nikto, nemôžeme sa naň pripraviť a keby ho poznáme, život by stratil čaro. Alkoholici aj narkomani sa chcú vyhnúť realite, ktorá sa im javí ako stereotypná, vopred naplánovaná. Všetkým ale tým, že oklamem svoje zmysly, nič nezmením. Potešenie prejde rýchlo, je to iba pocit a potom je to ešte horšie, lebo si závislí uvedomia, že to, čo ich čakalo v živote, ich čaká stále, a plus ešte majú ďalšie starosti s pitím a s drogami... Ako som už písal, nosil som okuliare stále zriedkavejšie a nakoniec, cestou do Holandska, mi ukradli celú cestovnú tašku a hádajte čo okrem oblečenia zmizlo? No práve okuliare. To som mal akurát dvadsať a povedal som si, že v Holandsku ma nikto nepozná a ľudom môžem byť ukradnutý. Prestal som sa stresovať a už som viac nepočul posmešky na moju adresu. Môj handicap je minulosťou! Zrak sa mi trochu zhoršil, tak nosím do diaľky mínusky, ale iní vravia, že mi pristanú. Moju úzku tvár rozširujú. Sú ako módnny doplnok.

Možno táto kapitola je dosť nudná, ale bola rozhodujúca v mojom živote. S okuliarmi som bol dobrý, milý a poctivý syn, vnuk a tiež žiak, čo v škole vyhrával olympiády a učil sa na jednotky. A bez okuliarov som bol neskôr drzý, arogantný rebel, čo každý deň nasáva, húli a fetuje. Vzďaľoval som sa od mojej kladnej podstaty, až zo mňa vyrástol agresívny narkoman! Klamal som, kradol som, prepadával som ľudí, zabíjal nevinné zvieratá pri strelených rituáloch a znenávidel som celú moju rodinu. Čas mi ale ukázal, že cestou plnou násilia a drog šťastie nenájdem. Vnímal som ho ako pocity, ktoré však rýchlo zmizli a okrem choroby mi po nich nič nezostalo. Ja som pre tú ilúziu šťastia bol ochotný spraviť hocičo. Obetoval som peniaze, česť, školu, rodinu, zdravie. Ostal som troskou, ktorú, keby nezachránila, nikdy by som nepísal tieto riadky. Teraz znovu nosím okuliare, nehanbím sa za ne, to mi pripomína detstvo, počas ktorého som bol ozaj šťastný. Šťastný dovtedy, kým mi nenapršala sláva do nosa. Ale ja verím, že všetko sa stalo, ako Boh plánoval. Často sa mu prihováram v modlitbách, a počas meditácie počujem jeho slová. Preto vždy pred spaním, ležím na chrbte. Tak ja nikdy nezaspím. Keď nastane správny čas na spánok otočím sa nabok, schúlím sa do kľbka a som tvrdý. Pravda, potrebujem tabletky a vždy, kým začnú konečne písať, meditujem. Vnímam sám seba v situáciách, ktoré majú nastať v budúcnosti. Potom, keď prídu, si len spomeniem, že toto som predsa už zažil v inej sfére bytia. Kráčam po krokoch, ktoré si vopred naplánujem, robím veci, ktoré sú mi dôverne známe a stretávam ľudí, ktorí sú mi povedomí. Občas aj napriek udalosti, čo poznám a viem, ako mám reagovať, rozhodnem sa nesprávne, a potom mám výčitky. Tak to bolo aj s mojimi zubami. Mal som nosiť fixný strojček, ale ten som odmietol. Nosil som len počas spánku taký vykladací... Preto mám krivé zuby. Vlastne zuby sú rovné, ale mám opačný skus, všetky zuby oproti sebe. Zubári mi vyprávali prognózy, že bude nutná operácia, pri ktorej mi rozrežú sánku a posunú ju dozadu. Kvôli tomu mám i zúženú tvár a úsmev ako klaun. Strojček som nechcel, lebo už z okuliarov som mal dosť komplexov a pod skalpel rozhodne nepôjdem. Každý je iný a ja som týmto chrupom unikátny. A čo je ešte väčšia rarita, dnes mi rastú vpredu dva zuby, a to mi pomaly ťahá na tridsiatku. Ani plomby nemám. Som možno pre ľudí smiešny, ale každý si ma hneď zapamätá, lebo som nenapodobiteľná osoba.

Eudia sú všelijakí. Primitivizmus nepozná hraníc. Niektorí trpia za to, že má ryšavé vlasy a niektorí si ich schválne farbí naryšavo. Niekomu sa zasa nepáčia okuliare, a preto nosí kontaktné šošovky, dakto nedá na ne dopustiť. Keď je v móde mať na hlave ostrovček, prečo by mali všetci nosiť iba tento účes? Niekomu pristanú dlhé vlasy viac a inému sa hodí vykosená lebka, čo nemusia nosiť iba náckovia. Prestaňme sa už riadiť trendmi, ktoré nám stále diktujú, čo je práve v móde. Vážim si ľudí s vlastným názorom. Ja uznávam individuá, ktoré sú originálne. Preto sám odmalička obdivujem rôzne kerky.

PÁN GUSTÁV

Holandská psychiatria. Dostali ma sem, ako ináč, moje drogy, aké som kedysi ja miloval. Moje najobľúbenejšie: alkohol, marihuana, kokaín a tripový papier napustený kyselinou lysergovou, čiže známe písmená LSD. Toto všetko som zmiešal na svoje dvadsiateprvé narodeniny, lebo som to chcel riadne osláviť. Ako inak než sám. Kamarátov som nemal, vlastne aj mal, ale myslel som si, že sú to upíry a nie ľudia. Aj mňa rituál na cintoríne, ktorý sa opakoval skoro každú polnoc, premenil na upíra. Keď som sa prvý raz videl v zrkadle, skoro som zamdlel, neveril som vlastným očiam. Ale to máte tak, že keď je mozog pod vplyvom halucinogénov, vlastné zmysly vás ľahko oklamú. Navyše som týždeň nespal a moja hlava na to doplatila. Ale to som detailne opísal v prvej knihe. Jednoducho, tie drogy mi zničili hlavu. Našťastie telo nie, ale aj tak, keď je hlava sprostá, celé telo trpí... Nedostal som hepatitídu, AIDS či rakovinu, ale „len“ paranoidnú schizofréniu. Vtedy som vôbec nevedel, čo tá choroba znamená a ako sa prejavuje. Realita bola pre mňa zmenená a ja som, logicky, veril tomu, čo som videl a počul. Že to nie je pravda, o tom ma nikto nepresviedčal, tak som stále nechápal, načo ma lekári dopujú toľkými liekmi a injekciami. Myslel som, že ma chcú len omámiť, aby som zo psychiatrie neušiel. No aj tak som s nimi vybabral. Ja som stále nevedel, či tam tí kamaráti boli alebo neboli. Myslím tých upírov. Niekedy som ich počul celkom zreteľne a inokedy len šepkali. Rovnako to bolo aj s vizuálnymi halucináciami. Raz som videl zreteľne všetky detaily farebne a inokedy len čiernobielo alebo iba obrysy či tmavé tieň. Ale tu išlo doktorom o to, aby som nič nepočul a nevidel. Teda nič, čo neexistuje. Keby takto vážne ochorím na Slovensku, elektrošoky by ma iste neminuli.

V Holandsku bolo všetko iné. Aj tá psychiatria, kde som sa ocitol, bola iná. Modernejšia! Krajšia a lepšia! Moja psychika bola úplne v zadku. Bol som na všetko sám, bez priateľov a rodiny, dokonca bez materského jazyka. Strávil som tu nekonečné hodiny a dokopy som tam žil tri mesiace. Ani potom som nevedel, čo je vlastne realita. To preto, lebo som bol chorý. Aj teraz stále som. Svet vnímam inakšie. Nie ako bežní ľudia. Stále, už po veľa rokoch od tých prekliatych narodenín, sa na svet dívam inakšími očami a vnímam ho inakšími zmyslami. Popíšem vám teraz môj život v holandskej psychiatrii, čo bola mimo Rotterdamu. Volala sa Delta Psychiatrisch Clinic. Prečo sa pacienti z Rotterdamu liečia mimo mesta? Lebo toto nie je ako na Slovensku, kde je na psychiatriu vyhradený jeden pavilón z nemocnice, toto bolo celé mestečko určené na psychiatriu. Viem, vyznelo to trochu zvláštne, ale je to tak. Však som tam bol! Obrovský komplex budov na ploche mesta, rozdelený pre alkoholikov aj narkomanov, depresívnych pacientov a iných porúch ako napr. schizofréniá, mánia, bipolárna porucha či rôzne psychózy.

Žiadne ohradenie, plot alebo múr, žiadne mreže na oknách. Faktom je však to, že poschodia tu neboli, všetko boli len jednopodlažné, prízemné budovy. Všade boli rôzne zdravotnícke zariadenia a lekárne, aké pre chorých treba, obchody, bankomaty, parky, posilňovne, dielne a farmy, kde pacienti alebo klienti pracovali, ďalej pošta, plaváreň, kostol, cintorín a jednoduché domy, kde dlhodobo chorí bývali sami alebo aj s nejakou opatrovateľkou. Niečo na spôsob chráneného bývania, proste mesto pre duševných invalidov, kde boli aj reštaurácie, diskotéky, internet, kaviarne a bary, kde alkohol nepredávali. Jedine nealko! Samozrejme, tu pre Holandsko typický coffeeshop by turisti hľadali márne. Všade premávali bicykle, skútre, autá aj autobusy, ktoré vás mohli zaviesť do mesta, myslím Rotterdam. Dostať ste sa tam mohli kľudne aj metrom. Tu bol v noci pokoj, žiadny narkomani alebo alkoholici. Vlastne iba tí, čo sa tu liečili a abstinovali. Ani bezdomovci tu neboli. Možno keď sa náhodou niekto zatúlal a nevedel nájsť svoj príbytok. Boli tu i liečebne pre závislých, ústav pre bláznov a starobinec. Toto všetko financuje štát, lebo tu je chorých z marihuany veľa. Turisti nie sú zvyknutí na silné modely a preto väčšinou končia na psychiatriách ako ťažké stavy. V blázinci nájdete všetky národnosti, rôzne vekové kategórie, obidve pohlavia a dych berúce stavy.

Doktori nikomu nič nevyvracali, naopak, pacientom pritakávali na ich psychózy a mám taký pocit, že sa na nás smiali. Chodili fajčiť s nami do spoločnej fajčiarnie, ktorá bola otvorená nonstop aj v noci. Televízor sa tiež nevypínal a hral nonstop, aj hudba bola stále zapnutá. Iba občas ju prerušil krátky oznam v holandčine, ktorému som nerozumel. Zrejme to bola večera. Jedlo bolo úžasné! Priniesli poschodový vozík, kde mal každý svoju tácku s teplým pokrmom. Stolovali sme asi dvadsiati. Potom sme si dali aj večerné lieky. A znova všetci zamierili do fajčiarnie. Prečo by nie, keď tabak mali fajčiari zadarmo. Nefajčiari tu dostávali sladkosti. Bol som zaradený medzi schizofrenikov a tých treba predsa vykŕmiť, aby boli nervy obalené tukom. Preto som tam pribral. Zo 60 kg až na 100 kg. Za 3 mesiace! Chápete tomu? Však sa mi porobili aj strie. Pred tým mi bolo vidieť aj rebrá a teraz bol zo mňa hotový tučko. To ma však veľmi netrápilo. Horšie bolo to, že sa stal zo mňa impotent. Vraj je to liekmi. Keď som fajčil a nechával som cigaretové špaky imaginárnym upírom, ktoré padali na zem alebo som rozbil viacero pohárov tak, že som ich podal upírom, museli ma liečiť. Ja za to nemôžem, že ich nechali padnúť, nerobím to naschvál. Nikto ich nevidel, iba ja. Stále som sa s nimi rozprával v rodnej reči, takže nikto nerozumel, čo to meliém. Typická schizofrenická samomluva. Boli tu aj ženy. Teraz nemyslím bludy ale skutočné. Chcela mi jedna vyfajčiť, ale sa mi nepostavil. Čo s tým ja asi tak urobím? Lieky som vyplŕúval, ale injekciám som sa nevyhol. Preto som si podrezal žily na Vianoce už druhýkrát. Isteže, ja som smútil i za rodinou, ale to nie je dôvod na smrť. Našli ma na izbe a ruku mi zašili a obviazali...

Každý pacient mal vlastnú izbu s kúpeľňou. Od vtedy, keď som sa chcel oholiť alebo si ostrihať nechty, bol pri mne aj personál a ja som vôbec nemohol rozobrať žiletku, prípadne sa pichnúť do krku nožnicami, ako som plánoval. Načo, keď ma vždy aj tak zachránia. Iba by som mal ďalšie jazvy a možno by ma niekde pripútali alebo by ma dali možno aj do kazajky. To nebudem veru skúšať. Bože, pamätám si na to teraz, vôbec som nechcel žiť! Mal som aj abstáky a kľče, veď som nedobrovoľne skoncoval s drogami... Dávali mi tabletky každý deň a injekcie raz za dva týždne. Ale viete, čo so mnou spravili druhý deň po príchode na kliniku? Dali mi raňajky a potom ma zaviedli do špeciálnej miestnosti otapetovanej molitanom. Na zemi bol matrac, kýbeľ na sračky a fľaša vody. Hore bola pre zmenu kamera, no na ňu som nedočiachol. Doktori už vedeli, aký mám problém, lebo som sa im zdôveril s upírmí a o drogách vedeli z moču, ktorý však môj nebol. Neriešili to nijako, čo mám napísané v záznamoch neviem, lebo je po holandsky, aké drogy sú tam uvedené, môžem iba tipovať. No doktori si zapamätali, že som špekulant. Povedali mi, že dostanem dve injekcie do zadku, po ktorých vraj zaspím. Nesúhlasil som, ale iné mi ani nezostávalo. Tak som vytrčil zadok a oni ma nadopovali ako koňa. Nechápal som, prečo mi tie injekcie nemohli dať medzi ostatnými na oddelení, prečo mi kázali ísť práve sem? Neskoršie som na to ale prišiel. Keď som sa dostal potajomky k monitoru v doktorskej kancelárii, nemohol som uveriť vlastným očiam! Noví pacienti zavretý tam, kde som bol aj ja, sa váľali po zemi a trieskali o steny ako zmyslov zbavení. To som robil aj ja? Neviem, čo sú to za injekcie, ale zrejme v spánku snívali dosť živý sen na to, aby mohli chodiť ako námesační. To bol šok! Neverím, čo s človekom spravia silné medikamenty. Hotových bláznov, to nevidíte ani vo filmoch. Bolo mi to treba? Čo som robil ja? To sa nikdy nedozviem...

Ubehli skoro tri mesiace a mne sa blížil termín odchodu späť na Slovensko. Bože, ako som sa tešil! Kontaktovali moju maminu, že kde som a čo je so mnou, lebo ja som s ňou neudržiaval žiadny kontakt, od kedy som sa vydal do Holandska. Keby nesúhlasila, museli by ma vyhodiť na ulicu, kde by som sotva skoncoval s drogovým životom. Navyše, s takou chorou myslou by som to asi dlho nevydržal a zase sa pokúsil o samovraždu, ktorá by mi možno vyšla alebo by som skončil v base. Veď v Rotterdame som len kradol, nič som si nekúpil na jedenie, všetky peniaze išli na drogy a okrem toho, za ozbrojený prepád je väzenie. Noc pred odchodom sa mi sníval taký zvláštny sen. Prebudil som sa zo spánku a vedľa posteli, na stoličke sedel upír. Videl som ho celkom jasne vo farbách. Mal červeno-čiernu károvanú košeľu a modré tepláky, ktoré mal trakmi uchytené okolo pliec. Na nohách čierne gamaše a na hlave čiernu šiltovku. Vyzeralo to komicky, a preto som sa ho ja nezľakol. Dival som sa mu dlho do očí, no on sa ani nepohol. Úplne kamennú tvár mal pokrytú šedým strniskom. Bolo jasné, že je už dosť starý.

Chvíľu sme len tak sedeli, on na stoličke a ja na posteli, keď v tom prišiel jeden ošetrovateľ. Ja som sa robil, že spím, a pravdepodobne toho na stoličke som videl len ja. Neurobím tú istú chybu, ešte k tomu pred mojím odchodom, že mu poviem o tej halucinácii. Pýtal som sa upíra na meno, ale ten nerozprával. Triafal som mená, aké mi prišli na rozum, no keď mi z úst vyšlo meno Gustáv, rozsvietilo sa svetlo. Bol budiček, ale ja som to zobral ako znamenie, a teda upíra som nazval Gusto. Priniesol som mu aj kúsoček z raňajok, ale on hladný nebol, respektíve už v mojej izbe vôbec nebol. Tak som sa pomaly zbalil a po raňajkách sme vyrazili do Rotterdamu, odkiaľ mi šiel autobus rovno cez Nemecko až do Trenčína, kde ma už čakala mamina s jej mužom. Cestou autobusom, ktorá trvala až dva dni, som spať nemohol, buď z preťaženia, keďže bolo veľa ľudí v autobuse, alebo skôr z vyčerpania, lebo po sediačky som spať nemohol. Počas prestávky som si kúpil redbull a vanilkovú cigaru. Bola to moja prvá v živote a povedal som si, že namiesto alkoholu a drog budem fajčiť dútniky. V polovici som ju musel ale zahasiť, lebo autobus sa chystal vyraziť. Žena, ktorá sedela vedľa mňa, tam nebola, a tak som sa mohol rozvaliť na obe sedadlá. Keby som to vedel, nevyпил by som energetický nápoj. Tak som sa zapojil do sledovania televízie. Viete čo to bolo za film? Constantine. Myslím, že náhoda neexistuje, a tak tento film, ma opäť raz utvrdil v tom, že na čo myslím, to sa aj stane realitou. Bolo to viac než podozrivé posolstvo týkajúcej sa mojej osoby. Bral som to vážne.

Keď film skončil, pustili ďalší. Nepamätám si jeho názov, ale ten bol už pre mňa nepodstatným. Vedľa mňa sedel Gusto. Zasa nič nevyprával, iba sa na mňa pozeral ako pripečený. Nerozumiem tomu. Čo ma sleduje, či kontroluje? A prečo nič nepovie? Tá hŕstka upírov v kúpeľni na psychiatrii aspoň rozprávala a tento ani slovko nepovedal. Možno nemá jazyk, možno mu ho vyrezali. Ale skôr si myslím, že je to novými liekmi a aj injekciami. Jednoducho, moje halucinácie začali asi vyprchávať. Po príchode domov mi bolo veľmi zle. Triaslo ma, slintal som, mal som silné abstácky a kvôli nim som mal kľče, nevládal som chodiť, iba som spal celé dni. Môj denný režim vyzeral tak, že ráno ma zobudili a dali mi po raňajkách tabletky, potom som šiel ležať na posteľ. Popoludní ma zavolala babka na obed a tiež mi kázala zjesť lieky a keď som sa už vyspal cez deň, dali mi po večeri aj nočné lieky, nech spím aj v noci. Lebo cez deň som nebol schopný ani riady umyť, a nie to ešte pomáhať na záhrade. Každé dva týždne injekcia do zadku. Nežil som vtedy ako dnes, to som bol len umelo pridržiavaný pri živote, totálny odpad, a neprajem to nikomu. Preto som mal viac pokusov o samovraždu, vlastne väčšinou len myšlienky na smrť. Keby bola u nás povolená eutanázia, určite by som už nežil. Rok som abstinoval, nikam nechodil a bol zavretý doma... Preto z celého srdca nenávidím spánok. Zobral mi takmer rok života! Preto pijem kávu a dopujem sa energetíkmi. Viem, aj to škodí, ale nie ako drogy.